

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-11 У. 8757/14
29. октобар 2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Максимовић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., из ..., чији је пуномоћник Градимир Налић, адвокат из Београда, Проте Матеје 64/1, поднетој против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Кабинет министра, ради поништења решења, 01 број 118-34/14 од 7. маја 2014. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 29. октобра 2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова-Жандармерија, престао је радни однос са ... године, по сили закона.

Тужбом, поднетом Управном суду, дана 30. јуна 2014. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због непоступања по правилима поступка, неправилне примене закона и нетачно односно непотпуно утврђеног чињеничног стања. Навео је да је применом одредбе члана 132. Закона о државним службеницима у вези са чланом 198. Закона о општем управном поступку, јасно да диспозитив оспореног решења не садржи разлог престанка радног односа, а погрешно је утврђен и датум престанка радног односа. Истакао је да је оспорено решење донето уз повреду одредбе члана 199. став 2. наведеног закона, јер дато образложење не одговара диспозитиву. Нагласио је да тужиоцу није омогућено да учествује у поступку, што је супротно одредбама чл. 9. и 133. Закона о општем управном поступку. Навео је да је тужилац против пресуде Вишег суда у Београду, К-По1 61/11 од 19. октобра 2012. године, поднео, дана 12. фебруара 2014. године, захтев за заштиту законитости Врховном касационом суду, као и уставну жалбу, дана 14. фебруара 2014. године. Како је пред надлежним правосудним органима у току поступак којим се захтева укидање, односно поништење пресуде због које је тужиоцу престао радни однос, те законом прописаног рока за поступање Врховног касационог суда, то је ово требало третирати

као претходно питање. Навео је да документација, означена диспозитивом оспореног решења, није никада достављена тужиоцу, како би се изјаснио о чињеницама утврђеним у поступку који је претходио доношењу наведеног решења. Нагласио је и то да је тужилац од 27. јануара 2014. године, био привремено спречен за рад, и користио је сва права из радног односа, све до дана достављања оспореног решења. Истакао је да је у радном односу од 1994. године, и да је више пута награђиван за изузетне заслуге у обављању радних задатака, да му је решењем Покрајинског секретаријата за здравство и социјалну политику од 2. децембра 2005. године, признато својство ратног војног инвалида VII групе, са 50% војног инвалидитета. Предложио је да Суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора, према приложеном трошковнику.

Тужени орган је, одговором на тужбу, у свему остао код разлога образложења оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу с одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, и списка ове правне ствари, нашао да тужба није основана.

Одредбом члана 167. тачка 4) Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/05...92/11), прописано је да поред случајева престанка радног односа по сили закона утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно другом запосленом радни однос у Министарству престаје кад се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на безусловну казну затвора у трајању дужем од од шест месеци-даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Према доказима у спису и разлозима образложења оспореног решења, тужени орган је, по оцени Суда, правилно поступио када је, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, одлучио као у диспозитиву оспореног решења, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Наиме, командант Жандармерије поднео је предлог, 03/13 број 1160/2014-4 од 11. марта 2014 године, да тужиоцу престане радни однос по сили закона зато што је правноснажном пресудом Вишег суда у Београду-Посебно одељење, К-По1 број 61/2011 од 19. новембра 2012. године, тужилац оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од 11 месеци због извршеног кривичног дела “давање лажног исказа” из члана 335. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика, која је постала правноснажна 8. новембра 2013. године, а Министарству унутрашњих послова-Дирекција полиције-Жандармерија, достављена је 26. фебруара 2014. године.

Како је тужилац правноснажном пресудом Вишег суда у Београду-Посебно одељење, К-По1 број 61/2011 од 19. новембра 2012. године, осуђен на казну затвора у трајању од 11 месеци, тужени орган је утврдио да су испуњени услови из члана 167. тачка 4) Закона о полицији, да тужиоцу престане радни однос у Министарству са 26. фебруаром 2014. године, када је наведена пресуда достављена Министарству.

Полазећи од наведене законске одредбе и утврђеног чињеничног стања, тужени орган је донео оспорено решење, које је, по оцени Управног суда правилно и на закону засновано. Ово са разлога што је, и по налажењу Суда, правилна одлука туженог органа да тужиоцу престане радни однос, јер је утврђено да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора у трајању од 11 месеци, а што је законом прописан разлог за престанак радног односа, и то са даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Суд је оценио неоснованим све наводе тужбе, посебно имајући у виду да престанак радног односа полицијском службенику, према цитираној одредби Закона о полицији, наступа по сили закона, у случају правноснажне осуде на безусловну казну затвора

дужу од шест месеци, па чињеница да је тужилац поднео ванредни правни лек против пресуде којом је осуђен на казну затвора, као и чињеница да је у време престанка радног односа био привремено спречен за рад и користио сва права из радног односа, није од утицаја на законитост оспореног решења.

Ни остали наводи тужбе, по оцени Суда, не могу утицати на друкчију оцену законитости оспореног решења, јер не доводе у сумњу чињенично стање утврђено у спроведеном поступку и правилну примену закона.

Полазећи од наведеног, те одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, имајући при том у виду да је предмет спора такве природе да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је, с обзиром да је тужбу одбио, одбио и захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је, на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 29. октобра 2015. године, III-11 У. 8757/14

Записничар
Весна Мутавцић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП